

אכן, מן הראוי להדגיש כי אין הקליעים יכולים לבוא במקום כל שאר כלי-הזין, שכן מצויות משימות ידועות אשר אין באפשרותם לבצען. הכונה כאן, למשל, לצורות שונות של "ירי אל אשנב-היריה של היריב", — צורות-אש המצריכות מידת-דיוק רבה עד מאוד.

בשביל משימות כאלו יהיה צורך להוסיף-ולקיים בתוך יחידותנו קנים-ללא-רתע, בני 75 מ"מ או (כפי שמתקבל יותר על הדעת) בני 105 מ"מ. הללו ימצאו כאן את אורח-השימוש ההולם ביותר את סגולותיהם: שכן דיוקם הרב מקנה להם את היכולת לביצוע משימות מסוג זה.

הדיביונו, תהינה: — אש נגד-סוללתית (על צמ-דות קליעים-מונחים, ומקומות-הצבתה של ארטיל-ריה); פעולה נגד מטרות מרוחקות (דרכי-תחבורה, גשרים וכיו"ב); פעולות נגד מטרות קרובות (מוצבי-פיקוד, יחידות-רגלים ויחידות-שריון).

על הקליע "12.0.0" — משיהיה לו טוח העולה על 10 ק"מ — יפול התפקיד של מתן הסיוע-הישר לעוצבות-רגלים ולכוחות-שריון, מובן-מאליו כי בש-לב הראשון יצטרכו הארטילריה ה"מסורתית" והק-ליעים-המונחים לפעול במשולב; ואלו אח"כ, בשלב השני, יבואו הקליעים במקום כלי-הקנים-המחורקים (קרי-התותחים).

הצבא הבריטי בוחר בבריגדה-מוגברת

כגוף-יסוד טקטי

נראה שהדיונים הממושכים, שהתנהלו משך השנים האחרונות בצמרת הצבא הבריטי, בענין תיקונים במבנה הדיביוזיה * מסתיימים עתה בסיכום בלתי-צפוי במקצת. הודעתו השנתית של מיניסטר-המלחמה (דהיינו — המיניסטר לעניני צבא-היבשה) הבריטי בבית-הנבחרים — אשר היא, יחד עם ה"ספר הלבן" בסוגית-ההגנה, הנה הקובעת מדי-שנה את הקווים-המונחים בהם תנקוט הממשלה בתחום עניני הצבא — נגעה הפעם בבעיית-יסוד זו, לדבריו של המיניסטר (כריסטופר טומס) מתחיל עתה להתבצע תהליך ארגון-מחדש של עוצבות הצבא, אשר תקוימנה מעכשיו במסגרת הבריגדה-המוגברת — לעומת הבסיס הדיביוזיוני שהיה נהוג עד כה. אמנם, גם לעתיד יקוים מספר קטן של מפקדות-דיביוזיות, אך לא כמפקדות-קבע של גופי-צבא מסוימים וקיימים-בפועל — כמקובל בדרך כלל כשהמדובר בדיביוזיות — אלא ב"מפקדות-לשעת-הצורך", בשביל "צירופי-משימה" של כוחות, שיוקמו מדי-פעם; שכן קבע המיניסטר כי "מספרים משתנים של בריגדות-מוגברות כאלו יועמדו תחת פיקודה של מפקדה-דיביוזיונית, שעה שיהיה צורך בדבר". אולם בדרך-כלל — כפי שקובע סופרו הפרלמנטרי של "רבעון הצבא" הבריטי (מאור ר, שארפלס, חבר בית-הנבחרים) — נראים-הדברים, כי מעתה בריגדות-הרגלים המוגברות ובריגדות-השריון-המוגברות (המכילות, כידוע, כל אחת גם יחידה מסוג החיל האחר) הן שתהיינה עוצבות-היסוד בצבאה של בריטניה. לא-במעט נובע בודאי דבר זה הן מהתמעטותם היחסית — בזמן האחרון — של כוחות-הצבא הבריטיים (תהליך, שכנראה טרם הגיע אל סיומו) והן מהסיכויים להתהוות הכרח אסטרטגי להפעלת כוחות-משלוח בזירות שמעבר-לימים בדרך-האוויר; הגם שמבחינה אחרונה זו עתיד גם חלקן, לפחות, של הבריגדות-המוגברות לסבול ממגבלה מסוימת: — נוכחותו של גדוד-הטנקים בתוך הבריגדה הרגלית (אשר כשלעצמה ניתנת קל-יחסית להטסה למרחקים).

* ואשר קוראי "מערכות" ו"צקלון" יכלו לעמוד עליהם, למשל, מתוך המאמרים "לקראת תמורות בכוחות המזוינים של בריטניה" "מערכות" חוב' ק"ה, עמ' 78; "פצצת-הזמן של מר מק-מילאן" "מערכות" חוב' ק"ז-ק"ח עמ' 40; "מבנה עוצבות בתקופתנו — מה יהיו פניו?" "צקלון" חוב' 46 עמ' 19; "דיביוזיות השריון הבריטית — לאן?" "צקלון" חוב' 62 עמ' 23; "הריכוזיה בעידן הגרעיני" "צקלון" חוב' 63 עמ' 3; מגמות במבנה העוצבות בצבאות המערב ב-1957" "צקלון" חוב' 64 עמ' 3.